

De Deposito-, Voorschot- en Effectenbank was de eerste bank van Eibergen

Op 1 maart van dit jaar was het exact 150 jaar geleden dat in Eibergen de NV Deposito-, Voorschot- en Effectenbank werd opgericht. De initiatiefnemers waren drie Eibergse notabelen, te weten de heren Gerrit Ernst Hendrik ter Braak, (toen nog kandidaat-)notaris (1827-1907), Willem Herman Smits (1825-1904), lakenhandelaar en later burgemeester van Eibergen en zijn broer Egbert Jan Smits (1829-1873), steenbakker. Deze drie legden gezamenlijk f 1.000,- op tafel (elk f 333,33 ; wie die ene resterende cent bijdroeg is niet bekend) en op 1 maart 1859 ging de bank van start.

Even ter vergelijking: op 9 januari 1918 werd in Eibergen de Coöperatieve Raiffeisenbank opgericht en op 8 november 1919 de Boerenleenbank. Op 1 mei 1973 gingen deze banken samen verder als Rabobank Eibergen. Op 23 september van dat jaar werd het nieuwe kantoor aan de Nieuwstraat 2 (nu Brink) geopend door burgemeester Cappetti. Inmiddels staat de bank aan de J.W. Hagemanstraat.

Plaatselijke notaris of oude sok

In de jaren voor 1859 bestond er in Eibergen nog geen spaarbank en wie wilde sparen of beleggen moest dat doen in een grotere plaats of ‘aan de plaatselijke notaris zijn spaarduiten overlaten.’ In de meeste gevallen ging het om kleinere bedragen, waarvoor niet zo eenvoudig een goede belegging te vinden was. Mensen spaarden bijvoorbeeld voor hun begrafenissen.

Voordat er banken bestonden werd geld, als men dat al bezat, bewaard in de spreekwoordelijke ‘oude sok’ of ergens binnen of buiten het huis verstopt. Daaraan waren natuurlijk grote risico's verbonden. Als een huis of boerderij in vlammen opging, ging het spaargeld letterlijk in rook op en als het ergens buiten was begraven, deden regen en ongedierte hun verwoestend werk. Soms ook was de bezitter overleden, waardoor het geld onvindbaar was voor de nabestaanden.

Voordat er banken bestonden, werden er al wel leningen afgesloten, bijvoorbeeld bij grote boeren en diaconieën en notarissen. Als men de rente of borgstelling overeen was gekomen, werd de akte opgemaakt en vaak werd die geschreven door de schoolmeester, die daarmee een kleine bijverdienste op zijn bescheiden inkomen had.

Na 1800 speelt de notaris een prominentere rol. Hij gaat de aktes schrijven en heeft ook spaargelden onder zijn beheer. Het initiatief tot oprichting van de Eibergse bank ging dan ook uit van notaris Ter Braak. Hij kreeg steeds meer behoefte aan een bank om de ‘kleine man’ aan geld te helpen en/of zijn spaargeld te bewaren. Hij was op het spoor gezet door zijn vader, ook notaris, met de woorden: “Jij hebt hier op het kantoor niet voldoende werk. Waarom

De grondleggers van de Deposito-, Voorschot- en Effectenbank van Eibergen. Van links naar rechts: E.J. Smits, G.E.H. ter Braak en W.H. Smits. (collectie: Geert Ribbels)

richt je geen spaarbank op?” Dat was niet aan dovemansoren gezegd en er werd actie ondernomen. Voor het startkapitaal wendde hij zich tot de Smitsen, die, net als hijzelf, tot de notabelen behoorden en zo ongeveer de enigen waren, die geld hadden.

Bekendmaking door dorpsomroeper

Aan de oprichting van de eerste bank in Eibergen is ongetwijfeld overleg vooraf gegaan, maar in de historische terugblik ter gelegenheid van het eeuwfeest in 1959, staat dat het driemanschap op 28 februari 1859 de hoofden bij elkaar stak en zich op 1 maart bij onderhandse akte verbond ‘tot gemeenschappelijke bate en schade’ een spaarbank op te richten onder de naam Eibergsche Spaarbank. Het trio ging dus voortvarend van start.

En de vaart bleef er goed in, want al in 1860 sloot de Needse fabrikant Salomon ten Bokkel Huinink zich bij de maatschappij aan. Dat betekende een uitbreiding van het werkgebied en een naamsverandering in ‘Spaarbank van Eibergen, Neede en omstreken’. De Needse vestiging was aan de Oudestraat.

In die tijd werden er nog maar weinig kranten gelezen en de geboorte van de bank werd bekendgemaakt door de dorpsomroeper, die, zo blijkt uit een vermelding in het eerste kasboek, voor zes ‘publicatiën’ een bedrag van f 1,20 ontving.

De bank had in die begintijd niet de beschikking over een kantoor, maar opereerde vanuit de privé-adressen van de oprichters. Elke maandagavond stipt

*Het notariskantoor aan de Grotestraat 2 omstreeks 1900.
(Sara Doetinchem, nr. 0856)*

gaand aan de inschrijving in het kasboek, in een eigen zakboekje noteren. De spaarders moesten er maar van uitgaan dat de heren te goeder trouw waren en de tegoeden ook daadwerkelijk noteerden. Slotboom uit Olden Eibergen legde f15,- in en was daarmee een van de eerste klanten van de bank. Dertig cent was het kleinste bedrag en dat kwam van een van de dienstbodes van de familie Ter Braak.

Eigen kantoor Grotestraat 2

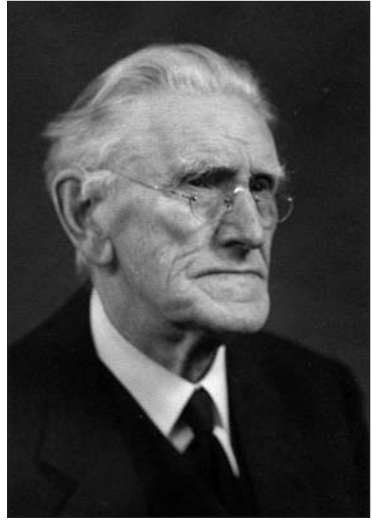
Al na een maand bleek echter dat deze wel heel simpele administratie onhoudbaar was en vervolgens werden er, na veel discussie over de hoge kosten, voor f 12,- vijftig echte spaarbankboekjes besteld en uitgereikt aan de inleggers. Die eerste beleggingen werden gedaan als geldlening op hypotheek en als onderhandse schuldbekentenissen. Maar de bank breidde het aanbod uit met de aankoop van effecten en ging daarvoor in zee met de Amsterdamse effectenmakelaar J. Nacheinius Bzn. Als commissionair in effecten was de firma Nacheinius & Zoon in 1959, honderd jaar na de oprichting van de bank, nog steeds aan de Eibergs/Needse bankinstelling verbonden.

Af en toe was de aanwezigheid van directeur Ter Braak vereist in Amsterdam en dat was een hele onderneming, die met een overnachting in Wageningen maar liefst vier dagen in beslag nam. Kennelijk was het ook erg gevaarlijk, want in de kerk werd gebeden voor een behouden reis. Belangrijke stukken werden door een koerier lopend naar Zutphen gebracht om daar verder per spoor het land in te reizen. De koerier werd beloond met een hele gulden.

De bank voorzag kennelijk in een behoefte en de zaken breidden zich in hoog tempo uit. Het eerste teken daarvan was een eigen kantoor op het adres Grotestraat 2 (voormalig notariskantoor, daarna Lu's Paradijs en na de brand in 1997 en de nieuwbouw in 1999 nu Chinees restaurant Nieuw Paradijs) met een open-

om zeven uur werd bij een van hen vergaderd om de ontvangen gelden te verantwoorden en op te nemen in het kasboek. Er stond een boete van tien cent op te laat komen en zonder geldige reden helemaal niet opdagen, leverde een boete op van een kwartje. Elk van de heren kon geld van inleggers aannemen en dit, vooraf-

stelling van enkele uren per week. Maar het werd steeds drukker en een algehele reorganisatie kon niet uitblijven. Bij het tienjarig bestaan deed men een poging de maatschap om te zetten in een Naamloze Vennootschap met een aandelenkapitaal van f 40.000,-. Waarom dit voornemen mislukte kon ik niet achterhalen, maar ruim tien jaar later kwam het alsnog voor elkaar. De akte werd op 27 januari 1880 gepasseerd, maar inmiddels waren de oprichters E.J. Smits en S. ten Bokkel Huinink overleden en de akte werd ondertekend door de twee overgebleven directeuren G.E.H. ter Braak en W.H. Smits. De laatste had zijn beroep van koopman intussen ingewisseld voor het burgemeesterschap van Eibergen. Als opvolgers van de overleden directeuren werden benoemd G.E. ten Bokkel Huinink en R.D. Soeters, beiden uit Neede. Als commissarissen werden aangewezen E.H. Huyskes H.Gzn uit Groenlo en uit Eibergen H.A. Huender en fabrieksdirecteur J.E. Prakke (Huyskes en Huender waren aangetrouwde familie van de Smitsen). Huender was oprichter van de Eibergse cementwarenfabriek, zat in het bestuur van de Coöperatieve Zuivelfabriek en zette zich in voor agrarische ontwikkeling. Prakke was directeur van de drijfriemenfabriek en leerlooierij Gebrs. Prakke.

J.W.C. (Willem) ter Braak was 56 jaar betrokken bij de bank. (collectie: Geert Ribbels)

Historische mijlpaal: het eerste miljoen

Op de balans van 1 maart 1904 ontbrak voor het eerst de handtekening van W.H. Smits; hij was eerder dat jaar overleden en opgevolgd door zijn zoon Gerrit Herman, die ook als burgemeester van Eibergen in zijn vaders voetsporen trad. In 1907 overleed G.E.H. ter Braak, de laatste oprichter en ook hij werd opgevolgd door zijn zoon, J.W.C. ter Braak. Deze Willem was gehuwd met Betsy Prakke; ze woonden in de kapitale villa, die nu Museum De Scheper huisvest. Na hun overlijden (respectievelijk in 1956 en 1968) werd het huis 'ten algemene nutte' geschonken aan de Eibergse bevolking. Het pand heeft een tijdlang onderdak geboden aan muziekschool de Triangel en fungeerde tijdens de aanbouw van het huidige gemeentehuis ook enige tijd als vergaderzaal voor de gemeenteraad. Ook in 1907 werd de historische mijlpaal bereikt van het eerste miljoen aan ingelegd kapitaal.

Niet alleen Nachenius uit Amsterdam ging langdurige betrekkingen aan met de bank, datzelfde gold voor de firma Elles en Hamelberg, die in 1911 voor het eerst optrad als controleur en accountant. In datzelfde jaar volgde J.H.W. ten

Bokkel Huinink Szn uit Neede de overleden commissaris Huyskes op; twee jaar later promoveerde de Needenaar tot directeur na het verscheiden van de heer Soeters. De vrijgekomen commissarisplaats werd ingenomen door A.L.G.J. Soeters.

Bestuursfuncties van vader op zoon

Aan de vooravond van de Eerste Wereldoorlog (1914-1918) nam de directie maatregelen om de verwachte moeilijkheden het hoofd te bieden en kapitaal en vermogen veilig te stellen. Zo werd de winst ondergebracht in de Buitengewone Reserve en werden de aandelen 'volgestort'. In de oorlogsjaren daarna werd de winst ook steeds gereserveerd, waardoor het aandelenkapitaal in 1918 f 300.000,- bedroeg. Ook liet de bank zich in 1918 inschrijven als lid van de Vereniging voor den Effectenhandel in Amsterdam. Inmiddels was de hoogbejaarde J.E. Prakke als commissaris opgevolgd door N.P. van Regteren Altena (ook weer aangetrouwde familie) en in de Needse vestiging had de heer Soeters het directeurschap overgenomen van Ten Bokkel Huinink, die aftrad in verband met zijn slechte gezondheid.

Uiteraard vonden er in de loop van de tijd steeds weer bestuursmutaties plaats. Het zou te ver voeren om deze hier allemaal te vermelden, maar veel functies gingen over van vader op zoon en verschillende generaties Ter Braak en Prakke zijn vele jaren betrokken geweest bij het reilen en zeilen van de bank. In 1927 overleed Huender, die niet minder dan 47 jaar commissaris was geweest, maar het kon nog langer. Volgens de statuten trad op 1 maart 1941 J.W.C. ter Braak uit de directie wegens het bereiken van de leeftijd van 70 jaar. Hij was op 1 oktober 1899 bij de bank begonnen als boekhouder en in 1907 werd hij directeur. Na zijn aftreden was hij nog een flink aantal jaren commissaris en dat resulteerde in een record van 56 jaar betrokkenheid bij de bank.

Buiten bereik van de Duitsers

Aan de Tweede Wereldoorlog wordt in het overzicht zegge en schrijve één kleine alinea gewijd. Er staat: *Opnieuw kwam een oorlog het economische leven (en dat niet alleen) verstoren. Desondanks bleven de zaken van onze Bank zich voortdurend uitbreiden, zodat zij als een kerngezond bedrijf de bevrijding kon begroeten.*

Uit deze neutrale omschrijving is niet op te maken hoe de bank zich in de oorlog opstelde, maar uit een andere bron komen we wel iets te weten. In De Jodenvervolging, deel 1 van 'Kom vanavond met verhalen' Eibergen in oorlogstijd van E.H. Wesselink, staat het volgende te lezen: *"Bij de Voorschot- en Depositobank zorgde men, dat het kapitaal van de firma Maas buiten het bereik van de door de Duitsers aangewezen 'roofbank' (Lippmann, Rosenthal&Co) bleef. Door wijziging van de tenaamstelling van de spaarbankboekjes bleef het geld van de familie bewaard. Het kon na de oorlog aan Bertha Maas worden overhandigd."*

Foto van de Depositobank uit de jaren '60. (collectie: Hennie Wesselink)

Spaarbankboekje wordt depositoboekje

Na de oorlog werden de zogeheten Bedrijfs- en Vakgroepen ingesteld, die voorschriften uitvaardigden, waaraan de bank diende te voldoen. Voortaan moest uit de naam van de bank al blijken welke diensten er werden verleend en zo werd het NV Deposito-, Voorschot- en Effectenbank van Eibergen, Neede en Omstreken. Een hele mondvol, maar in de wandeling was het gewoon 'de bank of 'de deposito'. Overigens was de term 'deposito' alleen maar een andere naam voor spaargeld en de vertrouwde spaarbankboekjes heetten vanaf die tijd dan ook deftig 'depositoboekjes'. Ook noodzakelijk was de aanpassing van het boekjaar, niet meer van 1 maart tot 28 februari, maar aangepast aan het kalenderjaar van 1 januari tot en met 31 december.

<p>Te koop: 6 JONGE HENNEN 4 1/2 mnd, f3,50 per stuk. H. Eysink, R.K. School, Rekken.</p>	<p>1952 bewees opnieuw: E.M.O.S. (Eib. Middenst. Opl. Soer) IS GOED. H. Soer, Rekken. Tel. 222.</p>
<p>Te koop: 2 TOMEN BIGGEN bij H. J. Kimmels, Avest H 14.</p>	<p>WARMES PANTOFFELS te kust en te keur. Zie etalage aan de overkant. Noldes.</p>
<p>N.V. DEPOSITO-, VOORSCHOT- EN EFFECTENBANK VAN EIBERGEN, NEEDE EN OMSTREKEN KANTOOR EIBERGEN</p> <p>vraagt per 1 December a.s. een KANTOORBEDIENDE (m.) in bezit van M. U. L. O. - diploma of dergelijke opleiding. Uitsluitend schriftelijke sollicitaties aan bovengenoemde Bank</p>	
<p>Het Eib. Volkstaneel</p> <p>brengt U op Woensdag 12 November a.s. in zaal Kroneman, het toneelspel in 3 bedrijven „MENSEN IN NOOD”</p> <p>Kaarten in voorverkoop à 75 ct bij Sig. mag. Bartelink en Kapper Olthof. Aan de zaal f 1.— Plaatsbespreken des middags van 12.15 tot 12.30 uur aan de zaal à 10 ct.</p> <p>Na afloop bal</p>	

Onze Gids 1953 (collectie: Johan Baake)

Deze foto is gemaakt in de jaren '80.

Depositobank is overgegaan in Algemene Bank Nederland (ABN).

Het hoekraam heeft plaatsgemaakt voor een nieuwe ingang.

(collectie: Geert Ribbels)

Na de oorlog breidde met name het effectenbedrijf zich steeds uit en vanaf 1947 gaf men elke vrijdag een beursbericht uit.

Van Depositobank naar ABN AMRO

Op 1 maart 1930 werd het 50-jarig jubileum gevierd met een souper ten huize van Willem en Betsy ter Braak-Prakke. Hoe zeer de bank een familieaangelegenheid was, blijkt uit de gastenlijst met 23 namen: op een drietal na allemaal Ter Braaks en aangetrouwde Ter Braaks. Wat de gasten aan heerlijkheden kregen voorgeschoteld, zullen we helaas nooit meer weten.

In 1959 werd het eeuwfeest werd gevierd met een receptie in hotel De Kroon. Het bestuur bestond toen uit de volgende personen: H. ter Braak, directeur hoofdkantoor te Eibergen; H.J. Kurz, directeur kantoor Neede; R.G. Postma, gedelegeerd commissaris; C.G. Prakke, gedelegeerd commissaris, mr. G.J. ter Braak, commissaris.

In die honderd jaar was het ingelegde kapitaal van f 4.800,- op 1 maart 1860 gegroeid naar ruim f 7.000.000,- op 1 januari 1959.

In 1970 ging 'de Deposito' op in de Algemene Bank Nederland, waarna de ABN in 1992 samenging met de AMRO (Amsterdam-Rotterdam Bank). De AMRO was eerder gevestigd in de oude hervormde pastorie aan de Grotestraat (nu makelaardij Wormgoor), daarna in het huidige bankgebouw aan de Brink, waar de ABN bij in is getrokken.

Veel oudere Eibergenaren herinneren zich de Depositobank als 'de bank van Ter Braak' en dat kwam omdat de Smitsen waren uitgestorven en Huender kinderloos was gebleven en toen bleven er alleen nog maar Ter Braaks over.

Einde van een dynastie

De laatste directeur van de bank was Herman ter Braak, die zijn vader in 1941 was opgevolgd. Met zijn vrouw Wil en hun drie zoons woonde hij in Iltios, een statige villa direct naast de Berkelbrug. Het huis werd bij de bevrijding van

Eibergen op 1 april 1945 zwaar beschadigd, maar in volle glorie herbouwd. De oudste zoon Jan Willem werd econoom, Derk was huisarts en zo was de jongste zoon Jim voorbestemd zijn vader op te volgen, maar dat ging niet door. In een afscheidsbrief aan de aandeelhouders meldt de scheidende directeur dat zijn zoon weliswaar gekwalificeerd is voor de functie, maar dat hij 'de wijde wereld' in wilde en dat gebeurde ook.

Mei 1963. Het Echt paar Herman ter Braak en Wil ter Braak-van der Leck. (collectie: fam. Ter Braak)

Hij emigreerde naar Canada, kon daar toch niet goed aarden en keerde een jaar later terug. Hij werkte aanvankelijk wel in de financiële wereld, maar later stapte hij over naar het maatschappelijk werk.

Mevrouw Ter Braak-van der Leck heeft zich op vele fronten verdienstelijk gemaakt voor de Eibergse gemeenschap. Zij was onder meer gemeenteraadslid voor de VVD, medeoprichtster van de UVV en contactpersoon voor Unicef.

Herman ter Braak overleed in 1991 op tachtigjarige leeftijd en werd gecremeerd in Usselo; zijn echtgenote overleed in 2001 en ligt begraven in Baarn.

Herinneringen van Geert Ribbels

Als jongste bediende bij de afdeling boekhouding deed op 1 mei 1959 Eibergenaar Geert Ribbels zijn intrede bij de bank. Hij is inmiddels 71 jaar en als enige nog levende 'ooggetuige' maakte hij de laatste zelfstandige periode van de Depositobank mee. Hij was benoemd door 'lange Herman', zoals de bijnaam van directeur Herman ter Braak luidde en die naam droeg hij met recht, want hij was lang en mager. Als collega's trof Ribbels daar kassier G.A. Markerink en diens dochter, die voor halve dagen werkte, Henk Bloemena van de afdeling Effecten en boekhouder

De bekende spaarbankbusjes van 50 jaar geleden. Aan de rechterkant een gleuf voor het muntgeld en links een klein rond gaatje voor het papiergeld, dat je wel eerst goed moest oprollen. (collectie: C. van der Kolk)

*Geert Ribbels met twee vrouwelijke collega's.
(collectie: Geert Ribbels)*

Herman Cremer. Schoonmaakster was Sientje Brendel, die tegenover de bank in de J.W. Hagemanstraat woonde, achter Radio Prins. In het pand aan de Grotestraat 2, was niet alleen de bank, maar ook het kantoor van notaris Postma gevestigd en bovendien woonde Markerink er met zijn gezin. “De hoofdingang lag aan de Grotestraat en als je naar de notaris moest, liep je door

de hal linksaf naar de klerkenkamer, het domein van Roelof Lenderink, Annie Kerkemeijer en Jan Tjoonk met daarachter het notariskantoor. Rechts van de hal zaten wij en vanachter een glazen wand hield Ter Braak vanuit zijn kantoor de zaken een beetje in de gaten”, beschrijft Ribbels de toenmalige situatie. “De hal fungeerde als gemeenschappelijke wachtruimte, er stond een lange bank en een tafel en het ging er allemaal nogal gemoedelijk aan toe.”

In 1971 werd het pand ingrijpend verbouwd. Het woonhuis werd bij de bank ingelijfd, de bovenverdieping werd geschikt gemaakt voor bewoning en de tuin moest wijken voor een parkeerplaats. De bank werd wit geverfd en kreeg een eigen ingang ongeveer ter hoogte van de entree van het Chinese restaurant, dat nu in het pand is gevestigd. Aan het kantoor van ‘lange Herman’ werd een kluis uitgebouwd, zodat winkeliers ook na sluitingstijd van de bank hun kasgelden veilig kwijt konden. De bovenwoning werd betrokken door de familie Ter Haar met vier kinderen; hun voordeur aan de achterkant was bereikbaar via een smal zijpaadje. De officiële opening van het kantoor vond plaats op 6 januari 1972.

Uitjes, etentjes en een snoepreisje

Inmiddels was het bankwezen in een stroomversnelling geraakt en geleidelijk aan werd het duidelijk, dat er maatregelen moesten worden getroffen om mee te kunnen in de vaart der volkeren. “Ter Braak vroeg ons eens na te denken over een fusie en welke bank daarvoor in aanmerking kon komen. Zo was hij”, zegt Geert Ribbels, “hij liet ons altijd meedenken en als het kon ook meebeslissen. Nu hadden wij contacten met de Twentsche Bank, die al was overgenomen door de ABN. Ik weet het nog goed, we zaten op een bloedhete zomeravond bij mij thuis op het terras, Bloemena, Ben Sanders van de vestiging Neede en ik. Eigenlijk was het zo beklonken, bij de ABN heerste ongeveer dezelfde cultuur als bij ons en toen we het de volgende dag aan Ter Braak vertelden, was hij duidelijk opgelucht, want het was ook zijn eigen voorkeur. Ter Braak werd in juli 1971

ABN-AMRO medewerkers na de samenvoeging van beide banken in 1992. De foto is gemaakt in het huidige bankgebouw aan de Brink. Achterste rij van links naar rechts: Cor van der Kolk, accountmanager zaken; Imelda te Vaanholt-Wielens, kas/balie; Gerrit Navis, directeur en Wilma Emsbroek-Startman, kas/balie. Voorste rij van links naar rechts: Jacob Telnekes, groepsleider particuliere diensten; Karin Scholten-Kerkemeijer, kas/balie; Hans Brinkman, particuliere diensten; Christien Nizzer, kas/balie en Geert Ribbels, assistent accountmanager zaken. (collectie: Geert Ribbels)

opgevolgd door Wim Pelser en op 1 januari 1972 ging de fusie in. Wij gingen er enorm op vooruit: betere sociale voorzieningen, een hoger salaris en we mochten op kosten van de bank cursussen volgen, de computer was in opkomst en er was zoveel geldverkeer bijgekomen. Toen de ABN landelijk fuseerde met de AMRO in 1992 moesten wij natuurlijk mee, maar in die jaren werd alles veel zakelijker en werd met name ook het contact met de klant veel en veel minder. Dat was niet mijn stijl en ik ging dan ook met beduidend minder plezier naar m'n werk. Toen ik 57 was kon ik eruit, ik had er 37 dienstjaren opzitten en ik vond het wel mooi geweest. Vier jaar na de fusie, in 1996, heb ik er een punt achter gezet." Met plezier vertelt hij nog een paar herinneringen aan 'die goeie ouwe tijd'. "We zijn eens met de bus naar de Deltawerken geweest en dat was nog een heel gezelschap: Eibergen en Neede samen telden zo'n twaalf medewerkers en dan nog de commissarissen en alle wederhelften. Ter Braak nam ons ook wel mee uit eten en zelfs heeft hij ons allemaal wel eens honderd gulden gegeven, toen hij een keer goed had geboerd met z'n aandelen. We verkochten ook reizen, eerst via een organisatie in Zutphen, later voor Arke. De bestemmingen waren meestal in Europa en vaak ging het om busreizen. Een paar bevriende

Personeelsuitje naar Duitsland. Links 'lange'Herman en op de voorgrond links zijn vrouw Wil. (collectie: Geert Ribbels)

stellen, die al vaker met zo'n busreis waren meegeweest, hadden bedacht dat ze nu ook wel eens wilden vliegen. Ze boekten een reis naar Oostenrijk. Naarmate de vertrekdag naderde, kregen ze het steeds benauwder en dat kwamen ze me vertellen. Ik legde het probleem voor aan een medewerker van Arke en die zei: "Weet je wat? Ga jij maar mooi mee, dan kun je ze een beetje in de gaten houden en geruststellen. Ja ja, kom daar tegenwoordig nog maar eens om."

Eibergen, september 2009

Jansje van Dijk-Sijbrandij

Literatuur

Leeuw de, F.J., Eibergen in oude ansichten deel 2

Odink, H., Land en Volk van de Achterhoek

Wesselink, E.H., Kom vanavond met verhalen Eibergen in oorlogstijd, deel 1

Old Ni-js nr 31, E.H. Wesselink: Van fabrikanten, notarissen, dokters en heren van de bank

Old Ni-js nr 42, E.H. Wesselink: Villa Smits, bekroning van een tijdperk

Overige bronnen

Bankarchief: 1859-1959 100 jaar NV Deposito-, Voorschot- en Effectenbank van Eibergen, Neede en Omstreken

Bankarchief: diverse documenten

Brochure Welkom bij de Rabobank Eibergen 1973

Tubantia 7 februari 1959

GOC 11 februari 1959

Gesprek met Geert Ribbels

Met dank aan Jim M. ter Braak, Baarn